

URDIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAAS, SARAH J.

Regatul spinilor și al trandafirilor / Sarah J. Maas. - București :
Bookzone, 2026

5 vol.

ISBN 978-630-305-787-3

Vol. 2 : Regatul ceții și al furiei. - București : Bookzone, 2026.

- ISBN 978-630-305-789-7

821.111

SARAH J. MAAS

REGATUL CEȚII , ȘI AL FURIEI

Traducător: **Ionel Ghiragosian**

Redactor: **Ana-Maria Niculae**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

A COURT OF MIST AND FURY

Copyright © Sarah J. Maas 2016

This translation of *A Court of Mist and Fury* is published by
BOOKZONE SRL by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Map copyright © Kelly de Groot 2021

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Poate că, în sinea mea, am fost dintotdeauna distrusă și întunecată. Poate o persoană bună și întreagă din naștere ar fi lăsat jos pumnalul de frasin și ar fi îmbrățișat moartea și nu ar mai fi existat priveriștea din fața mea. Era sânge peste tot.

Am făcut un efort ca să țin bine pumnalul, în timp ce mâna însângărată îmi tremura. Cât i-am omorât unul după altul, în vreme ce leșurile tinerilor înalți fae se răceau pe podeaua de marmură.

N-am putut să las pumnalul și nici să mă mișc din fața lui.

— Bun, a tors Amarantha de pe tron. Încă o dată.

Încă un pumnal din frasin și un alt fae îngenuncheat așteptau. O femelă.

Știam ce va spune, rugăciunea pe care o va recita. Știam c-o voi ucide ca pe tinerii din fața mea. Pentru a-i elibera pe toți, pentru a-l elibera pe Tamlin. Eram călăul celor nevinovați și salvatoarea unui ținut întreg.

— Când ești gata, minunată Feyre, a spus trăgănat Amarantha, cu părul de un roșu intens strălucitor, ca sângele de pe mâinile mele, de pe marmură.

Criminală. Călău. Monstru. Mincinoasă. Șarlatană. Nu știam la cine mă refer. Granița dintre mine și regină se încețoșase de mult.

Am ținut mai relaxată pumnalul, iar acesta a căzut zăngănind pe pământ, aruncându-mi stropi din balta de sânge care se întindea pe cizmele uzate – rămășițele unei vieți de muritoare atât de îndepărtate în timp, încât, la fel de bine, ar fi putut să fie unul dintre visele mele febrile din ultimele câteva luni.

M-am întors spre femeia supla care își aștepta moartea nemișcată, cu gluga trasă pe cap. Mi-am adunat puterile ca s-o omor, s-o sacrific. M-am întins după al doilea pumnal din frasin de pe perna din catifea neagră, până când i-am simțit mânerul rece în mâna caldă și umedă.

Gărzile i-au scos gluga. Cunoșteam chipul care mă fixa cu privirea. Ochii gri-albaștri, părul blond-închis, buzele pline și pomeții ascuțiți. Urechile care acum se arcuiseră delicat, membre puternice, imperfecțiunile umane acoperite de o subtilă strălucire nemuritoare. Cunoșteam neîmplinirea, disperarea și denaturarea care se citeau pe fața aceea.

Mâinile nu mi-au tremurat când am înclinat pumnalul. Când am apucat umărul cu oase delicate și m-am uitat la chipul urât – la chipul *meu*. Am înfipt pumnalul din frasin în inima mea, care aștepta.

PARTEA ÎNTÂI

CASA BESTIILOR

CAPITOLUL

1

Am vomitat în toaletă, îmbrățișând marginile reci, încercând să-mi stăpânesc răgăitul. Razele lunii care se strecurau în baia imensă din marmură erau singura sursă de lumină în vreme ce eu sufeream în tăcere. Tamlin nu se întorsese când m-am trezit tresărind. Iar când nu am reușit să disting întunericul din camera de noaptea nesfârșită din temnițele Amaranthei, când am simțit transpirația rece care mă acoperea ca sângele acelor fae, m-am grăbit spre baie.

Trecuseră cincisprezece minute de când eram aici, așteptând să-mi treacă răgăitul și ca frisoanele îndelungi să dispară ca unduirile apei într-o piscină. Gâfâind, m-am aplecat deasupra vasului, numărând fiecare suflare.

Fusese doar un coșmar. Unul dintre multele care, fie că eram trează sau dormeam, mă urmăreau zilele astea. Trecuseră trei luni de când mă aflasem Sub Munte. Trei luni de adaptare la corpul meu nemuritor, la o lume care se lupta să se adune după ce Amarantha o distrusese.

M-am concentrat asupra respirației – am inspirat pe nas și-am expirat pe gură. De nenumărate ori. Când mi s-a părut că nu mai gâfâi, m-am ridicat de lângă toaletă, dar nu m-am îndepărtat prea mult. Doar spre zidul alăturat, în apropierea ferestrei

deschise, de unde vedeam cerul nopții, iar briza îmi mângâia fața lipicioasă. Mi-am rezemat capul de perete și-am atins cu palmele podeaua rece din marmură. Era adevărată. Asta era realitatea. Supraviețuisem; reușisem să scap.

Doar dacă nu cumva era un vis – doar un vis cauzat de febră în temnițele Amaranthei – și urma să mă trezesc din nou în celula aceea și...

Mi-am tras genunchii la piept. Era real. *Real*. Am șoptit cuvântul. L-am tot șoptit până când am reușit să nu-mi mai țin strâns genunchii și să-mi înalț capul. Durerea îmi străbătea mâinile... Cumva, strânsesem pumnii atât de tare, încât unghiile aproape că-mi străpungeau pielea.

Puterea unui nemuritor – mai mult un blestem decât un dar. Deformasem și indoisem toate tacâmurile pe care le atinseam timp de trei zile de la întoarcerea mea aici, mă împiedicaseram de picioarele mele mai lungi și mai rapide atât de des, încât Alis mutase toate obiectele de neînlocuit din camerele mele (fusesse foarte supărată pe mine pentru că răsturnasem masa pe care se afla o vază veche de opt sute de ani), și spărsesem nu una sau două, ci *cinci* uși din sticlă, doar închizându-le întâmplător, cu prea multă forță.

Am răsuflat pe nas și mi-am deschis pumnul. Mâna mea dreaptă era netedă, fără zbârcituri. În totalitate a unui fae.

Mi-am înclinat mâna stângă, iar spiralele din cerneală neagră mi-au acoperit degetele, încheietura mâinii și antebrațul până la cot, absorbind întinericul din cameră. Ochiul încrustat în mijlocul palmei părea să mă privească șiret și calm ca o pisică, pupila verticală fiind mai lată decât mai devreme în acea zi. Ca și când se ajusta la lumină, ca un ochi obișnuit.

M-am încruntat la el. La oricine m-ar fi privit prin acel tatuaj.

Nu mai promisem vești de la Rhys în cele trei luni de când eram aici. Nici măcar o șoptă. Nu îndrăznisem să-i întreb nimic pe Tamlin, pe Lucien sau pe *altcineva* – ca nu cumva să-l invoce pe Înalțul Lord al Regatului Nopții și să-i amintească de târgul

prost pe care îl făcusem Sub Munte: o săptămână alături de el în fiecare lună, în schimbul salvării mele de la moarte.

Dar, chiar dacă Rhys uitase în mod miraculos, eu nu puteam. Nici Tamlin, Lucien sau oricine altcineva de-aici. Nu când aveam tatuajul. Chiar dacă Rhys, la sfârșit... chiar dacă nu fusese cu adevărat un dușman.

Pentru Tamlin, da. Pentru orice alt regat, da. Foarte puțini treceau granița Regatului Nopții și supraviețuiau. Nimeni nu știa ce *există* în cea mai nordică parte a Prythianului. Munții și întinericul și stelele și moartea.

Dar mie nu mi se păruse că sunt inamica lui Rhysand ultima dată când vorbisem cu el, în orele de după înfrângerea Amaranthei. Nu spusese nimănui despre întâlnirea aceea, despre ceea ce îmi zisese, despre ceea ce-i mărturisisem eu. „Feyre, bucură-te c-ai inimă de om. Să-ți fie milă de cei care nu simt nimic.”

Mi-am strâns pumnul, acoperind ochiul, tatuajul. M-am ridicat în picioare și am tras apa înainte să mă duc la chiuveță ca să-mi clătesc gura și să mă spal pe față. Mi-am dorit să nu simt nimic. Mi-am dorit ca inima mea de om să se fi schimbat odată cu mine; să se fi transformat într-o marmură nemuritoare, în schimbul bucății sfâșiate de beznă care era acum și din care sângele zeilor se prelingea în mine.

Tamlin dormea, întins gol pe saltea, când m-am strecurat înapoi în dormitorul întunecat. Pentru o clipă, i-am admirat mușchii puternici de pe spate, atât de minunat conturați de lumina lunii, părul auriu, răvășit de somn și de degetele mele cât am făcut dragoste, mai devreme. Pentru el făcusem asta – pentru el mă distrusesem cu bucurie, odată cu sufletul meu nemuritor. Iar acum aveam o eternitate ca să trăiesc cu asta.

Cu pași din ce în ce mai grei, m-am îndreptat spre pat. Cearșafurile erau acum reci și uscate, iar eu m-am strecurat în pat, cu spatele la el, și m-am cuprins cu brațele. Respira profund – calm. Dar cu urechile mele fae... uneori, pentru o clipă, mă întrebam dacă-i mai aud respirația. N-am avut niciodată curajul să-l întreb dacă e treaz. El nu se trezea niciodată când coșmarurile

îmi tulburau somnul; nu se trezea niciodată când vomitam nopți la rând. Dacă știa sau auzea, nu spunea nimic despre asta.

Eu însă știam că vise asemănătoare îl trezesc la fel de des. Prima dată, am deschis ochii – am încercat să-i vorbesc. Însă el s-a ndepărtat, cu pielea lipicioasă, și s-a transformat într-o bestie blănoasă cu gheare, coarne și colți. Și-a petrecut restul nopții întins la picioarele patului, supraveghind ușa, zidul cu ferestre. De-atunci, au trecut multe nopți astfel.

Ghemuită în pat, am tras pătura, tânjind după căldură în răcoarea nopții. Să n-o lăsăm pe Amarantha să câștige, recunoscând că încă ne chinuie în vis și cât suntem treji, devenise înțelegerea nerostită dintre noi.

În orice caz, era mai ușor să nu fiu nevoită să dau explicații. Să nu trebuiască să-i spun că, deși îl eliberasem și îi salvasem poporul și tot Prythianul de Amarantha..., mă distrusesem. Și că mă gândeam că nici măcar veșnicia nu e suficientă ca să-mi revin.

CAPITOLUL

2

— Vreau să merg și eu.

— Nu.

Mi-am încrucișat brațele, ascunzându-mi mâna tatuată sub bicepsul drept, și mi-am depărtat încă puțin picioarele pe podeaua murdară din grajd.

— Au trecut trei luni. Nu s-a ntâmpat nimic, iar satul e la mai puțin de opt kilometri...

— Nu.

Soarele dimineții care se strecura prin ușa grajdului a făcut părul blond al lui Tamlin să strălucească exact când el a terminat să-și fixeze patronașul cu pumnale pe piept. Pe chipul de o frumusețe aspră, așa cum îl visasem în lunile lungi în care purtase mască, se citea hotărârea, iar buzele-i erau strânse într-o linie subțire.

În spatele lui, urcat deja pe calul său sur peștiș, împreună cu alți trei lorzi fae-santinelă, Lucien a scuturat tăcut din cap în semn de avertisment, mijind ochiul metalic, părând a-mi spune „Nu insista”. Dar, când Tamlin s-a îndreptat cu pași mari spre locul în care armăsarul negru fusese înșeuat, am strâns din dinți și m-am grăbit să-l urmez.

— Satul are nevoie de orice ajutor.

— Iar noi încă vânăm bestiile Amaranthei, a spus el, încălecând dintr-o singură mișcare fluidă.

Câteodată, mă întrebam dacă folosește calul doar ca să pară civilizat – normal. Ca să pretindă că nu aleargă mai repede decât ei, că nu e obișnuit cu pădurea. Ochii verzi îi erau de gheață când armăsarul a pornit la pas.

— Nu am santinele în plus care să te escorteze.

M-am întins spre frâu.

— N-am nevoie de escortă.

Am tras mai tare de frâu să opresc calul, iar inelul meu de aur – cu smaraldul pătrat care strălucea deasupra – a licărit în soare.

Trecuseră două luni de când Tamlin mă ceruse de soție – două luni în care suportasem să mi se prezinte flori, haine, dispunerea locurilor și mâncare. În urmă cu o săptămână, mulțumită Solstițiului de Iarnă, fusesem scutită de toate acestea, deși înlocuisem contemplatul dantelei și al mătășii cu alegerea ghirlandelor și coroanelor de brad. Dar măcar luasem o pauză. Trei zile în care petrecuserăm, băuserăm și ne dăruiserăm mici cadouri, care culminaseră cu o ceremonie lungă și cam odioasă pe dealuri, în cea mai lungă noapte, care să ne însoțească de la un an la celălalt, în timp ce soarele tot apunea și răsărea. Sau așa ceva.

Celebrarea unei sărbători de iarnă într-un loc în care era mereu primăvară însă nu mă înveselise prea mult. Nu ascultasem cu atenție explicațiile referitoare la originea ei – și până și ceilalți fae discutau dacă fusese inițiată de Regatul Iernii sau de cel al Zilei. Amândouă regatele pretindeau acum că e cea mai sacră sărbătoare a lor. Tot ce știam sigur era că fusesem nevoită să suport două ceremonii: una la apus, pentru începutul nopții nesfârșite de dansuri și cadouri și băutură în onoarea morții vechiului soare; și una în zorii celei de-a doua zile, cu ochi încețoșați și dureri de picioare, pentru întâmpinarea soarelui renăscut.

Era destul de rău că mi se ceruse să stau în fața curtenilor care se adunaseră și a făpturilor fae de rang inferior, în timp ce Tamlin închina pahare și saluta întruna. În mod convenabil, uitasem să spun cuiva că și aniversarea mea cade în cea mai lungă

noapte din an. Oricum promisem suficiente cadouri – și, fără îndoială, aveam să primesc mult mai multe în ziua nunții. Nu-mi foloseau atât de multe *lucruri*.

Acum mai erau doar două săptămâni până la ceremonie. Dacă nu ieșeam din conac, dacă nu aveam parte de o zi în care să fac *altceva* în afară să-i cheltui banii lui Tamlin și să primesc plecăciuni...

— Te rog. Mă recuperez atât de încet. Aș putea să vânez pentru săteni, să le-aduc mâncare...

— Nu e sigur, a spus Tamlin, dându-i iar pintenii armăsarului ca s-o ia la pas.

Coama calului strălucea ca o oglindă neagră, chiar și în umbra grajdului.

— Mai ales pentru tine.

Asta spunea de fiecare dată când ne certam, de fiecare dată când îl imploram să mă lase să mă duc în satul vecin al înaltului fae ca s-ajut la reconstrucția a ceea ce Amarantha incendiase cu mulți ani în urmă.

L-am urmat în lumina zilei senine dincolo de grajduri, în apropiere, unde iarba acoperea dealurile, undulându-se în briza ușoară.

— Oamenii vor să se-ntoarcă, vor un loc în care să trăiască...

— Aceiași oameni te văd ca pe o binecuvântare – ca pe un semn al stabilității. Dacă ți s-ar întâmpla ceva... a făcut o pauză când și-a oprit calul la marginea potecii de pământ spre pădurile estice, Lucien așteptând acum la câțiva metri depărtare. N-are rost să reconstruim nimic, dacă bestiile Amaranthei nenorocesc ținuturile și le distrug din nou.

— Zidurile sunt ridicate...

— Unii s-au strecurat înainte să fie reparate. Ieri, Lucien a vânat cinci naga.

Am întors capul spre Lucien, care a tresărit. Nu-mi spusese asta seara trecută, la cină. Mă *mințise* când l-am întrebat de ce șchioapătă. Stomacul mi s-a întors pe dos – nu doar din cauza minciunii, ci și a... creaturilor naga. Uneori visam că mă umplu